

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.) SSO Teresa Zawisłak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2016 r.

sprawy **W. G.**

oskarżonego z art.231§ 1 kk i art.231 § 2 kk w zb. z art.284 § 2 kk w zw. z art.11§ 2 kk i inn.

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 26 kwietnia 2016 r. sygn. akt II K 781/14

orzeka:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. rozwiązuje orzeczenie o wymierzeniu oskarżonemu W. G. łącznej kary pozbawienia wolności i grzywny;

2. w ramach **czynu III**, oskarżonego W. G. uznaje za winnego tego, że: w dniu 8 lutego 2005 r. w miejscowości D., powiat (...), województwo (...) jako funkcjonariusz publiczny – policjant Komisariatu Policji w D., upoważniony do wystawiania dokumentów w ramach prowadzonych przez Komisariat Policji w D. postępowań karnych, poświadczył nieprawdę w dokumentacji związanej z zabezpieczonym dowodem rzeczowym w sprawie Rsd 63/05 – 2 Ds. 400/05 Prokuratury Rejonowej w Mińsku Mazowieckim w ten sposób, iż w sporządzonym wykazie dowodów rzeczowych zawarł nieprawdziwą informację, iż przedmiot zabezpieczony w wyniku przeprowadzonych w dniu 3 lutego 2005 r., oględzin miejsca zdarzenia w miejscowości A., został zwrócony za pokwitowaniem pokrzywdzonemu w sytuacji, gdy czynność taka nie miała miejsca, w wyniku czego przedmiot ten zdjęto z ewidencji dowodów rzeczowych prowadzonych przez w/w jednostkę – tj. przestępstwa z art. 271§1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 271§1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności;

3. w ramach **czynów IV i V** W. G. uznaje za winnego tego, że: w dniu 28 lutego 2006 r. w miejscowości D., powiat (...), województwo (...) jako funkcjonariusz publiczny – policjant i depozytariusz dowodów rzeczowych

Komisariatu Policji w D. upoważniony do wystawiania dokumentów w ramach prowadzonych przez Komisariat Policji w D. postępowań karnych, poświadczyl nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, iż w dokumentacji odnoszącej się do ewidencji dowodów rzeczowych – książce dowodów rzeczowych, zawarł informację, iż dowody rzeczowe zabezpieczone w sprawach Rsd 533/05 – IVK 972/03 i Rsd 487/04 – IIKs 1/05 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, pozycje odpowiednio 299-314 i 225 - 232, zgodnie z orzeczeniami sądu wydanymi w w/ w sprawach, zostały przekazane do Urzędu Skarbowego w M., w sytuacji gdy czynności takie nie miały miejsca, co spowodowało, iż dowody opisane w/w pozycjach zostały zdjęte z ewidencji jednostki policji – tj. przestępstwa z art. 271§1 k.k. i za tak opisany czyn z mocy art. 271§1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

4. w ramach **czynów I i VI** oskarżonego W. G. uznaje za winnego tego, że: w okresie do 12 grudnia 2007 r. do dnia 12 marca 2013 r. w miejscowości D., powiat (...), województwo (...) działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści osobistej, przekroczył swoje uprawnienia jako funkcjonariusza publicznego – funkcjonariusza Policji w zakresie przestrzegania tajemnicy służbowej, właściwego zabezpieczenia dokumentacji służbowej oraz procesowej jak również prawidłowego oznakowania oraz przechowywania tych dokumentów jak i dowodów rzeczowych zabezpieczonych do spraw karnych prowadzonych przez Komisariat Policji w D. którymi do dokumentami i przedmiotami nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, poprzez złożenie w miejscu swojego zamieszkania przy ulicy (...), następujących dokumentów urzędowych i dowodów rzeczowych:

a). dokumentów w postaci:

- trzech kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców Ł. O. oraz dwóch kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców S. R., trzech kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców W. C. oraz karty daktyloskopijnej z odciskami śladów linii papilarnych palców Z. M., sześciu kart daktyloskopijnych na nazwisko G. L., czterech kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców na nazwisko Mościcki, kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców na nazwisko W., kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców na nazwisko P., kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców B. D.;

- postanowień w przedmiocie dowodów rzeczowych za okres 2002-2005 r.;

- akt postępowań karnych w sprawach dotyczących włamań do domków letniskowych za okres 2002 r. - 2003 r.;

- akt postępowań karnych dotyczących spraw kradzieży linii energetycznych za okres 2003 r. – 2005 r.;

- dokumentów służbowych za okres 2003 r. – 2005 r.;

- akt kontrolnych Rsd 243/04 – KP 844/04, Rsd 235/05 – KP 811/05;

- 137 odcinków druków Stp dotyczących spraw za okresy 2004 r. – 2006 r.;

- dokumentacji służbowej pod nazwą „Plan działań” za okres 2004-2005 r.;

- dokumentacji służbowej z realizacji działań dotyczących kontroli samochodów za okres 2003 r. – 2004 r.;

- dokumentacji służbowej oraz procesowej dotyczącej postępowań prowadzonych w 2005 r.;

- dokumentacji służbowej z realizacji działań dotyczących osób poszukiwanych przez organy ścigania za okres 2004-2005 r. oraz tablic podglądowych;

- jak też czterech notatników służbowych;

b). dowodów rzeczowych zabezpieczonych do spraw karnych:

Rsd 230/02 – 2 Ds. 2060/02 – II K 37/03; Rsd 208/03 – 2 Ds. 1150/03; Rsd 234/03 – 2 Ds. 1315/03; Rsd 317/03 – 2 Ds. 1662/03 – II K 573/03; Rsd 372/04 – 2 Ds. 3136/04; Rsd 523/03 – 2 Ds. 2869/03 – IV K 972/03; Rsd 522/03 – 2 Ds. 2871/03 – IV K 4/04; Rsd 122/04 – 2 Ds. 218/04 – IV K 330/04; Rsd 244/04 – 2 Ds. 1563/04 – IV K 692/04; Rsd 487/04 – 2 Ds. 2985/04 – II Ks 1/05; Rsd 306/04 – 2 Ds. 1871/04; Rsd 398/04 – 2 Ds. 2986/04; Rsd 63/05 – 2 Ds. 400/05; Rsd 237/06 – 2 Ds. 1983/06 – IV K 1191/06;

- 242 paczek papierosów opisanych cyrylicą z kartką z odręcznym zapisem o treści „Papierosy (...) czerwone 248 paczek zabezpieczone w trakcie przeszukania u J. W., zam. W. 16 w dniu 17.11.2004 godz. 8:00, 248 paczek”;

- 178 paczek papierosów (...) z kartką z odręcznym zapisem o treści: „Papierosy S. niebieskie w ilości 296 paczek zabezpieczone w trakcie przeszukania u J. W., zam. W. 16 w dniu 17.11.2004 godz. 8:00”;

- 1 plastikowego baniaka koloru białego z niebieską nakrętką, o wymiarach 50x24x27 cm, wypełniony do wysokości 28 cm płynem;

- 10 butelek o pojemności 0,5 litra z etykietą (...) 40% vol.;

- 5 butelek o pojemności 1 litra z etykietą (...) 40% vol.;

- 1 butelka o pojemności 200 ml z etykietą (...);

- 2 baniaków 5 litrowych;

- 18 sztuk metalowych nakrętek do butelek wódki (...);

- 18 butelek z etykietą „Finlandia V.” o pojemności 500 ml.;

- 15 butelek o pojemności 1 litra z etykietami „A. (...) T. F. (...)

- 11 butelek o pojemności 0,5 litra z etykietką o treści (...);

- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą o treści (...);

- 4 butelek o pojemności 0,5 litra bez etykiety;

- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą „Spirytus rektyfikowany”;

- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą (...);

- 2 butelek o pojemności 0,5 litra z etykietą (...);

- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą (...) od (...);

- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą „(...)”

- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą „Wódka czysta”;

- 63 butelek o pojemności 0,5 litra z etykietą „S. vodka”;

- 2 butelek o pojemności 5 litrowy;

- 1 torebki foliowej wewnątrz, której znajduje się plastikowa butelka z metryczką kryminalistyczną ślad nr 1 m.in. o treści „Plastikowa butelka z napisem S. zabezpieczono przy zwłokach R. G. (1) znalezienie zwłok R. G. W. (...)

- 1 czerwonej gaśnicy w plastikowej obudowie z odręcznym napisem „RSD 230/02”;

- 2 części obudowy kolumny kierownicy pojazdu;
- 1 kierunkowskaz pojazdu;
- 1 plastikowego lejka;
- 1 plastikowej pokrywy wymiennika ciepła;
- 1 słoika typu Twist 0.9 litra z przyklejoną kartką o treści „(...) oraz metryczką kryminalistyczną „Ślad osmologiczny nr 5” z miejsca ujawnienia samochodu D. (...) nr rej. (...) do sprawy – RSD 317/03;
- 1 pompy wodnej elektrycznej z etykietą (...);
- 2 torebek foliowych wewnątrz których znajduje się – w pierwszej są dwie puszeki puste po farbie o poj. 1 litra, w drugiej są półlitrowe butelki z etykietami „Rozpuszczalnik lakowy”, „Rozpuszczalnik ekstrakcyjny” z metryczką śladu kryminalistycznego nr 2 z treścią: „Dwie puszeki po farbie, dwie puszeki po rozpuszczalniku” i w dalszej części po nieczytelnym fragmencie „Kradzież z włam. do budynku (...).09.2004” – RSD 398/05;
- fragmentu metalowej rurki znajdującej się w papierowej kopercie B5 z metryczką śladu kryminalistycznego o treści „Ślad nr 4” dotyczący „Kradzież z włam. do budynku Ł. data 23.09.2004”;
- koperty formatu B5 z odręcznym napisem „Dwa niedopałki papierosa zabezpieczone w czasie oględzin m-ca zdarzenia Ł. gm. J., dn. 23.09.2004”;
- 2 metalowych prętów o wymiarach 1x0,5 cm stykające się bokami;
- płaskownika o wymiarach 1,5x0,5 cm;
- kanistra koloru srebrnego o pojemności 4 litrów z etykietą „Joker zimowy płyn do spryskiwaczy”;
- radia samochodowego (...);
- okrągłego dłuta o długości 50 cm, do którego przytwierdzona sznurkiem jest metryczka śladowa na brzegu której widnieje odręczny zapisem „I/45/06”;
- koperty z opisem „Domek Letniskowy K. (...)05.03 r. RSD 208/03, l.dz. 577/03” z zawartością: czterech folii daktyloskopijnych oznaczonych jako ślady od numeru 2 do numeru 5 zabezpieczone w czasie oględzin miejsca kradzieży z włamaniem do domku letniskowego p-stwa S. w m. (...) dnia 10.05.03” oraz koperty szarej z metryczką z opisem „Ślad nr 1 kłódka z uszkodzonym korpusem znaleziona na szafie w sieni, zabezpieczono w czasie oględzin miejsca kradzieży z włamaniem do domku letniskowego p-stwa S. w m. (...)dnia 10.05.03”;
- koperty z opisem „RSD 234/03, l.dz. 627/03”, drugostronnie „K. włam. do komórki S. ul. (...)” z zawartością rzeczy zabezpieczonych w czasie oględzin miejsca kradzieży z włamaniem do komórki w m. S. ul. (...) dnia 19.05.2003 r. oznaczonych jako ślady od numeru 1 do numeru 3 w postaci dwóch folii daktyloskopijnych oraz kawałka siatki ogrodzeniowej;
- koperty białej z metryczką oznaczoną jako ślad nr 1 z opisem „Wkładka zamkowa z kluczykiem ujawniona na posadzce betonowej przy drzwiach garażowych, zabezpieczono w czasie oględzin miejsca uszkodz. zamka w domu mieszkalnym w m. A. dnia 03.02.05r.” z zawartością;

usuwając je spod dyspozycji uprawnionych instytucji i organów Policji poprzez ukrycie ich i przechowywanie bez właściwego oznaczenia oraz poza wyznaczonymi miejscami archiwizacji i magazynem dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w D. działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, mi.n. poprzez narażenie na ich utratę,

tj. przestępstwa z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za tak opisany czyn z mocy art. 231§2 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **W. G.** uniewinnia od popełnienia czynu z punktu II aktu oskarżenia;

III. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów i w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzeka wobec oskarżonego **W. G.** karę łączną 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów i w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **W. G.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 /czterech/ lat tytułem próby;

VI. na zasadzie art. 71§1 k.k. w zw. z art. 32§1 i 3 k.k. orzeka 70 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30(trzydzieści) zł;

VII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 510 zł tytułem opłaty za obie instancje, zwalnia natomiast od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, iż wydatki te oraz dodatkowo w części odnoszącej się do uniewinnienia ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 548/16

UZASADNIENIE

W. G. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od listopada 2003 r. do dnia 13 sierpnia 2013 r. w miejscowości D., powiat (...), województwo (...) umyślnie z zamiarem bezpośrednim nie dopełnił obowiązków służbowych funkcjonariusza publicznego – funkcjonariusza Policji w tym Komisarjatu Policji w D. oraz depozytariusza magazynu dowodów rzeczowych Komisarjatu Policji w D. które to stanowisko zajmował w okresie od maja 2005 r. do 12 grudnia 2007 r. jak też Komendanta Komisarjatu Policji w D. które to stanowisko zajmował w okresie od 1 czerwca 2010 r. do marca 2013 r., w zakresie przestrzegania tajemnicy służbowej, właściwego i prawidłowego zabezpieczenia przechowywanej dokumentacji służbowej oraz procesowej spraw prowadzonych przez wskazaną jednostkę Policji w D. którą nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, w tym dokumenty dotyczące:

- trzech kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców Ł. O. oraz dwóch kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców S. R., trzech kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców W. C. oraz karty daktyloskopijnej z odciskami śladów linii papilarnych palców Z. M., sześć kart daktyloskopijnych na nazwisko G. L., czterech kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców na nazwisko Mościcki, kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców na nazwisko W., kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców na nazwisko P., kart daktyloskopijnych z odciskami śladów linii papilarnych palców B. D.;

- magazynu dowodów rzeczowych w postaci postanowień w przedmiocie dowodów rzeczowych za okres 2002-2005 r.;

- postępowań karnych w sprawach dotyczących włamań do domków letniskowych za okres 2002 r. - 2003 r.;

- postępowań karnych dotyczących spraw kradzieży linii energetycznych za okres 2003 r. – 2005 r.;

- dokumentów służbowych za okres 2003 r. – 2005 r.;

- akt kontrolnych Rsd 243/04 – KP 844/04, Rsd 235/05 – KP 811/05;

- 137 odcinków druków Stp dotyczących spraw za okres 2004 r. – 2006 r.;
- dokumentacji służbowej dotyczącej „Plan działań” za okres 2004-2005 r.;
- dokumentacji służbowej z realizacji działań dotyczących kontroli samochodów za okres 2003 r. – 2004 r.;
- dokumentacji służbowej oraz procesowej dotyczącej postępowań prowadzonych w 2005 r.;
- dokumentacji służbowej z realizacji działań dotyczących osób poszukiwanych przez organy ścigania osób za okres 2004-2005 r. oraz tablic podglądowych;
- jak też czterech notatników służbowych prowadzonych przez W. G. poprzez przewiezienie wskazanych wyżej dokumentów z wyznaczonego miejsca przechowywania w ramach struktury Komisariatu Policji w D. do swojego miejsca zamieszkania D. ul. (...), usuwając je w ten sposób spod dyspozycji uprawnionych funkcjonariuszy Komisariatu Policji w D. a następnie ukrywając te dokumenty poprzez przechowywanie ich w swoim miejscu zamieszkania, a które to dokumenty zostały ujawnione w dniach 12 marca 2013 r., 3 lipca 2013 r. oraz 13 sierpnia 2013 r., działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. w okresie od września 2004 r. do stycznia 2013 r. w miejscowości D., powiat (...), województwo (...) umyślnie z zamiarem bezpośrednim nie dopełnił obowiązków służbowych funkcjonariusza publicznego – funkcjonariusza Policji w zakresie prawidłowego przechowywania broni palnej służbowej typu (...)o numerach (...) przechowując ją w swoim miejscu zamieszkania bez stosownego zabezpieczenia przed dostępem osób trzecich oraz przekazując ją osobom nieuprawnionym działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 263 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

III. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od 3 lutego 2005 r. do 1 maja 2005 r. w miejscowości D., powiat (...), województwo (...) jako funkcjonariusz publiczny – policjant Komisariatu Policji w D. działając w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, jak również w celu poświadczenia nieprawdy w dokumentacji związanej z zabezpieczonym dowodem rzeczowym w postaci wykazu dowodów rzeczowych oraz w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez depozytariusza magazynu dowodów rzeczowych tegoż Komisariatu J. S. w dokumentacji magazynu dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w D. – książki dowodów rzeczowych, co do zapisów związanych z zarejestrowaniem dowodów rzeczowych ze sprawy Komisariatu Policji w D. Rsd 63/05 – 2 Ds. 400/05, sporządził wykaz dowodów rzeczowych odnośnie przedmiotu zabezpieczonego w wyniku przeprowadzonych w dniu 3 marca 2005 r. oględzin miejsca uszkodzenia mienia w miejscowości A. na szkodę A. Z. poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne poprzez ujawnienie w jego treści zapisu świadczącego o zwrocie za pokwitowaniem pokrzywdzonemu zabezpieczonego w wyniku opisanej czynności dowodu rzeczowego, wiedząc o tym, że okoliczność taka nie miała miejsca, a przedmiotowy dowód rzeczowy nie został zwrócony osobie uprawnionej, umyślnie z zamiarem bezpośrednim nie dopełniając w ten sposób ciężących na nim obowiązków służbowych funkcjonariusza publicznego, działając tym samym na szkodę interesu publicznego, a następnie opisanym wykazem dowodów rzeczowych posłużył się przed depozytariuszem magazynu dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w D. J. S., w wyniku czego przedmiot ten pomimo pozostawania w jego dyspozycji nie został ujawniony dokumentacji magazynu dowodów rzeczowych jako dowód rzeczowy zabezpieczony i pozostający w dyspozycji organów ścigania oraz przejęty na stan magazynu dowodów rzeczowych, co uniemożliwiło podjęcie dalszych czynności celem udokumentowanego zwrotu przez organy procesowe tego przedmiotu osobie uprawnionej,

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. oraz art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

IV. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od 31 maja 2005 r. do 12 grudnia 2007 r. w miejscowości D., powiat (...), województwo (...), jako funkcjonariusz publiczny – policjant oraz depozytariusz magazynu dowodów rzeczowych

Komisariatu Policji w D. które to stanowisko zajmował w okresie od maja 2005 r. do 12 grudnia 2007 r., działając w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, jak również w celu poświadczenia nieprawdy w dokumentacji magazynu dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w D. – książce dowodów rzeczowych co do zapisów związanych z zarejestrowanym dowodem rzeczowym do sprawy Komisariatu Policji w D. Rsd 487/04 – 2 Ds. 2985/04 – II Ks 1/05, ujawnił w treści tej książki co do przedmiotów opisanych pod pozycjami 225-232 zapis, którym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, iż opisane tu dowody rzeczowe zostały przekazane do Urzędu Skarbowego w M. zgodnie z treścią wyroku o sygnaturze akt II Ks 1/05 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 31 maja 2005 r., wiedząc o tym, że okoliczność tego przekazania nie miała miejsca, umyślnie z zamiarem bezpośrednim nie dopełniając w ten sposób ciężących na nim obowiązków służbowych funkcjonariusza publicznego, działając tym na szkodę interesu publicznego, w wyniku czego przedmioty te bezpodstawnie zostały zdjęte z ewidencji tego magazynu dowodów rzeczowych, co uniemożliwiło podjęcie dalszych czynności procesowych celem wykonania orzeczenia Sądu zgodnie z jego treścią,

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

V. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od 31 maja 2005 r. do 12 grudnia 2007 r. w miejscowości D., powiat (...), województwo (...), jako funkcjonariusz publiczny – policjant oraz depozytariusz magazynu dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w D. które to stanowisko zajmował w okresie od maja 2005 r. do 12 grudnia 2007 r., działając w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, jak również w celu poświadczenia nieprawdy w dokumentacji magazynu dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w D. – książce dowodów rzeczowych co do zapisów związanych z zarejestrowanym dowodem rzeczowym do sprawy Komisariatu Policji w D. Rsd 523/03 – 2 Ds. 2869/03 – IV K 972/03, ujawnił w treści tej książki odnośnie przedmiotów ujawnionych pod pozycjami 299-314 zapis, którym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, iż opisane tu dowody rzeczowe zostały przekazane do Urzędu Skarbowego w M. zgodnie z treścią wyroku o sygnaturze akt IV K 972/03 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 31 maja 2005 r., wiedząc o tym, że okoliczność tego przekazania nie miała miejsca, umyślnie z zamiarem bezpośrednim nie dopełniając w ten sposób ciężących na nim obowiązków służbowych funkcjonariusza publicznego, działając tym samym na szkodę interesu publicznego, w wyniku czego przedmioty te bezpodstawnie zostały zdjęte z ewidencji tego magazynu dowodów rzeczowych, co uniemożliwiło podjęcie dalszych czynności procesowych celem wykonania orzeczenia Sądu zgodnie z jego treścią,

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

VI. w okresie od listopada 2003 r. do dnia 3 lipca 2013 r. w miejscowości D. powiat (...) województwo (...) umyślnie z zamiarem bezpośrednim nie dopełnił obowiązków służbowych funkcjonariusza publicznego – funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w D. a następnie depozytariusza magazynu dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w D. które to stanowisko zajmował w okresie od maja 2005 r. do 12 grudnia 2007 r. oraz Komendanta Komisariatu Policji w D. które to stanowisko zajmował w okresie od 1 czerwca 2010 r. do marca 2013 r., w zakresie przestrzegania tajemnicy służbowej oraz prawidłowego zabezpieczenia, oznakowania oraz przechowywania dowodów rzeczowych zabezpieczonych do spraw karnych prowadzonych przez wskazaną jednostkę Policji Komisariatu Policji w D. jak również przestrzegania tajemnicy służbowej w tym między innymi do spraw:

Rsd 230/02 – 2 Ds. 2060/02 – II K 37/03; Rsd 208/03 – 2 Ds. 1150/03; Rsd 234/03 – 2 Ds. 1315/03; Rsd 317/03 – 2 Ds. 1662/03 – II K 573/03; Rsd 372/04 – 2 Ds. 3136/04; Rsd 523/03 – 2 Ds. 2869/03 – IV K 972/03; Rsd 522/03 – 2 Ds. 2871/03 – IV K 4/04; Rsd 122/04 – 2 Ds. 218/04 – IV K 330/04; Rsd 244/04 – 2 Ds. 1563/04 – IV K 692/04; Rsd 487/04 – 2 Ds. 2985/04 – II Ks 1/05; Rsd 306/04 – 2 Ds. 1871/04; Rsd 398/04 – 2 Ds. 2986/04; Rsd 63/05 – 2 Ds. 400/05; Rsd 237/06 – 2 Ds. 1983/06 – IV K 1191/06;

w postaci:

- 242 paczek papierosów opisanych cyrylicą z kartką z odręcznym zapisem o treści „Papierosy (...) czerwone 248 paczek zabezpieczone w trakcie przeszukania u J. W., zam. W. 16 w dniu 17.11.2004 godz. 8:00, 248 paczek”;

- 178 paczek papierosów (...) z kartką z odręcznym zapisem o treści: „Papierosy S. niebieskie w ilości 296 paczek zabezpieczone w trakcie przeszukania u J. W., zam. (...)w dniu 17.11.2004 godz. 8:00”;
- 1 plastikowego baniaka koloru białego z niebieską nakrętką, o wymiarach 50x24x27 cm, wypełniony do wysokości 28 cm płynem;
- 10 butelek o pojemności 0,5 litra z etykietą (...) 40% vol.;
- 5 butelek o pojemności 1 litra z etykietą (...) 40% vol.;
- 1 butelka o pojemności 200 ml z etykietą (...);
- 2 baniaków 5 litrowego;
- 18 sztuk metalowych nakrętek do butelek wódki (...);
- 18 butelek z etykietą „F. (...)” o pojemności 500 ml.;
- 15 butelek o pojemności 1 litra z etykietami „A.(...) T. F. (...)”
- 11 butelek o pojemności 0,5 litra z etykietką o treści (...);
- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą o treści (...);
- 4 butelki o pojemności 0,5 litra bez etykiety;
- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą „Spirytus rektyfikowany”;
- 1 butelka o pojemności 0,5 litra z etykietą (...);
- 2 butelek o pojemności 0,5 litra z etykietą (...);
- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą (...) od (...);
- 1 butelka o pojemności 0,5 litra z etykietą „(...)”;
- 1 butelki o pojemności 0,5 litra z etykietą „Wódka czysta”;
- 63 butelek o pojemności 0,5 litra z etykietą „(...)”
- 2 butelek o pojemności 5 litrowy;
- 1 torebki foliowej wewnątrz, której znajduje się plastikowa butelka z metryczką kryminalistyczną ślad nr 1 m.in. o treści „ Plastikowa butelka z napisem S. zabezpieczono przy zwłokach R. G. (1) znalezienie zwłok R. G. W. (...).07.04”;
- 1 czerwonej gaśnicy w plastikowej obudowie z odręcznym napisem „RSD 230/02”;
- 2 części obudowy kolumny kierownicy pojazdu;
- 1 kierunkowskaz pojazdu;
- 1 plastikowego lejka;
- 1 plastikowej pokrywy wymiennika ciepła;

- 1 słoika typu Twist 0.9 litra z przyklejoną kartką o treści „Poz. 243.03” oraz metryczką kryminalistyczną „Ślad osmologiczny nr 5” z miejsca ujawnienia samochodu D. (...) nr rej. (...) do sprawy – RSD 317/03;

- 1 pompy wodnej elektrycznej z etykietą (...);

- 2 torebek foliowych wewnątrz których znajduje się – w pierwszej są dwie puszki puste po farbie o poj. 1 litra, w drugiej są półlitrowe butelki z etykietami „Rozpuszczalnik lakowy”, „Rozpuszczalnik ekstrakcyjny” z metryczką śladu kryminalistycznego nr 2 z treścią: „Dwie puszki po farbie, dwie puszki po rozpuszczalniku” i w dalszej części po nieczytelnym fragmencie „Kradzież z włam. do budynku (...).09.2004” – RSD 398/05;

- fragmentu metalowej rurki zbajdujący się w papierowej kopercie B5 z metryczką śladu kryminalistycznego o treści „Ślad nr 4” dotyczący „Kradzież z włam. do budynku Ł. data 23.09.2004”;

- koperty formatu B5 z odręcznym napisem „Dwa niedopałki papierosa zabezpieczone w czasie oględzin m-ca zdarzenia Ł. gm. J., dn. 23.09.2004”;

- 2 metalowych prętów o wymiarach 1x0,5 cm stykające się bokami;

- płaskownika o wymiarach 1,5x0,5 cm;

- kanistra koloru srebrnego o pojemności 4 litrów z etykietą „Joker zimowy płyn do spryskiwaczy”;

- radia samochodowego (...);

- okrągłego dłuta o długości 50 cm do którego przytwierdzona sznurkiem jest metryczka śladowa na brzegu której widnieje odręczny zapisem „I/45/06”;

- koperty z opisem „Domek Letniskowy K. (...)05.03 r. RSD 208/03, l.dz. 577/03” z zawartością: czterech folii daktyloskopijnych oznaczonych jako ślady od numeru 2 do numeru 5 zabezpieczone w czasie oględzin miejsca kradzieży z włamaniem do domku letniskowego p-stwa S. w m. (...) dnia 10.05.03” oraz koperty szarej z metryczką z opisem „Ślad nr 1 kłódka z uszkodzonym korpusem znaleziona na szafie w sieni, zabezpieczono w czasie oględzin miejsca kradzieży z włamaniem do domku letniskowego p-stwa S. w m. (...) dnia 10.05.03”;

- koperty z opisaem „RSD 234/03, l.dz. 627/03”, drugostronnie „K. włam. do komórki S. ul. (...) z zawartością rzeczy zabezpieczonych w czasie oględzin miejsca kradzieży z włamaniem do komórki w m. S. ul. (...) dnia 19.05.2003 r. oznaczonych jako ślady od numeru 1 do numeru 3 w postaci dwóch folii daktyloskopijnych oraz kawałka siatki ogrodzeniowej;

- koperty białej z metryczką oznaczoną jako ślad nr 1 z opisem „Wkładka zamkowa z kluczykiem ujawniona na posadzce betonowej przy drzwiach garażowych, zabezpieczono w czasie oględzin miejsca uszkodz. zamka w domu mieszkalnym w m. A. dnia 03.02.05r.” z zawartością;

poprzez przechowywanie ich bez właściwego oznaczenia oraz poza wyznaczonym magazynem dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w (...) w swoim miejscu zamieszkania D. ul. (...), po uprzednim nieuprawnionym przewiezieniu ich wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami z wyznaczonego miejsca przechowywania do swojego miejsca zamieszkania, a które to przedmioty następnie zostały tu ujawnione w dniu 12 marca 2013 r., 4 kwietnia 2013 r. oraz 3 lipca 2013 r., działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego poprzez narażenie na utratę tych dowodów rzeczowych, a tym samym przywłaszczając sobie we wskazany sposób wyżej wymienione przedmioty jako powierzone mu rzeczy ruchome, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

VII. w nieustalonym okresie do dnia 12 marca 2013 r. w miejscowości D. powiat (...) województwo (...) umyślnie z zamiarem bezpośrednim posiadał bez wymaganego ustawą z dnia 21 maja 1999 r. o broni palnej i amunicji – Dz.U. 2012.576 pozwolenia amunicję do broni palnej różnego rodzaju i kalibru, a mianowicie:

- 16 sztuk amunicji kaliber 9x18 mm z wybitym numerem na denku „21”, zapakowane w pudełku tekturowym;
- 48 sztuk amunicji kaliber 5,6 mm zapakowane w fabrycznym pudełku;
- 19 sztuk amunicji kaliber 9x19 mm zapakowane w fabrycznym pudełku;
- 4 sztuki amunicji pistoletowej, gazowej kaliber 8 mm, napisem na denkach „(...)” zapakowane w foliową terebkę;
- 43 sztuk amunicji kaliber 9x19 mm z wybitym numerem na denku „21”;
- 10 sztuk amunicji kaliber 5x6 mm bocznego zapłonu;
- 25 sztuk amunicji kaliber 9x18 mm z wybitym numerem na denku „21”;

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim oskarżonego **W. G.:**

I. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazał go, a na podstawie art. 231 § 1 k.k. w z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **W. G.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 263 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazał go, a na podstawie art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 5 /pięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **W. G.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. oraz art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazał go, a na podstawie art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 60 /sześćdziesiąt/ stawek dziennych w kwocie po 30 zł /trzydzieści złotych/ każda z nich;

IV. oskarżonego **W. G.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazał go, a na podstawie art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 60 /sześćdziesiąt/ stawek dziennych w kwocie po 30 zł /trzydzieści złotych/ każda z nich;

V. oskarżonego **W. G.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazał go, a na podstawie art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 60 /sześćdziesiąt/ stawek dziennych w kwocie po 30 zł /trzydzieści złotych/ każda z nich;

VI. oskarżonego **W. G.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazał go, a na podstawie art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 /

jednego/ roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 60 / sześćdziesiąt/ stawek dziennych w kwocie po 30 zł /trzydzieści złotych/ każda z nich;

VII. oskarżonego **W. G.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt VII aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 44 § 2 i § 6 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia tego czynu i w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek dowodów rzeczowych w postaci amunicji wraz z pudełkami i torebką foliową torebką – wykaz dowodów rzeczowych Nr 1/13 poz. 1;

VIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów i w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu w pkt I, II, III, IV, V, VI i VII kary pozbawienia wolności i orzekł wobec oskarżonego **W. G.** karę łączną 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz połączył wymierzone oskarżonemu w pkt III, IV, V i VI kary grzywny i orzekł wobec oskarżonego **W. G.** karę łączną grzywny w wysokości 100 /sto/ stawek dziennych w kwocie po 30 zł /trzydzieści złotych/ każda z nich;

IX. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów i w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **W. G.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 /czterech/ lat tytułem próby,

X. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił Komendantowi Powiatowemu Policji w M. pozostałe dowody rzeczowe – wykaz dowodów rzeczowych Nr 1/13 z poz. 2-21, wykaz dowodów rzeczowych Nr 2/13 z poz. 1, wykaz dowodów rzeczowych Nr 3/13 z poz. 1-12 oraz wykaz dowodów rzeczowych Nr 4/13 z poz. 1-4 - w tym celem wykonania orzeczeń dotyczących części dowodów pochodzących z prowadzonych postępowań;

XI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł /trzysta złotych/ tytułem opłaty oraz kwotę 6.353,74 zł /sześć tysięcy trzysta pięćdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt cztery grosze/ tytułem zwrotu wydatków poniesionych w tej sprawie.

Apelację od tego wyroku wnieśli oskarżony i jego obrońca.

Obrońca wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 231 § 2 kk i art. 271 § 3 kk poprzez ich niewłaściwe zastosowanie,
2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z jednoczesnym pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i sporządzenie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający kontrolę toku rozumowania sądu,
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

- w pkt III, poprzez uznanie oskarżonego **W. G.** za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia z tymi zmianami, że z opisu czynu wyeliminowanie sformułowania: działając w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, tj. czynu z art. 271 § 1 kk w zb. z art. 272 kk oraz art. 231§1 w zw. z art. 11§2 kk i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazanie go, a na podstawie art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzenie mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- w pkt IV poprzez uznanie oskarżonego **W. G.** za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia z tymi zmianami, że z opisu czynu wyeliminowanie sformułowania: działając w bezpośrednim

zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, tj. czynu z art. 271 § 1 kk w zb. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazanie go, a na podstawie art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzenie mu kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w pkt V, poprzez uznanie oskarżonego W. G. za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie V aktu oskarżenia z tymi zmianami, że z opisu czynu wyeliminowanie sformułowania: działając w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, tj. czynu z art. 271 § 1 kk w zb. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazanie go, a na podstawie art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzenie mu kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- w pkt VI, poprzez uznanie oskarżonego W. G. za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia z tymi zmianami, że z opisu czynu wyeliminowanie sformułowania: działając w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. czynu z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów skazanie go, a na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzenie mu kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- w pkt VIII poprzez orzeczenie wobec oskarżonego W. G. kary łącznej 1 (jednego) roku pozbawieni wolności i nie orzekanie kary grzywny;

przy warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego W. G. kary łącznej pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat tytułem próby,

- ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Natomiast oskarżony zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 231 § 1 i 2, art. 271 § 3 kk poprzez ich niewłaściwe zastosowanie,
2. błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący przyjęciem, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej,

Podnosząc te zarzuty oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

- w pkt II, III i VII poprzez uznanie oskarżonego W. G. za niewinnego dokonania czynu opisanego w punktach II, III i VII aktu oskarżenia – wobec niepopelnienia czynów,
- w pkt IV i V – o zmianę kwalifikacji prawnej opisywanych czynów w punkcie IV i V aktu oskarżenia i uznanie oskarżonego W. G. za winnego dokonania tych czynów z art. 271 § 1 kk w zb. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz wymierzenie kary adekwatnej do stopnia zawinienia – wobec braku działania w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej,
- w punkcie VI – zmianę kwalifikacji prawnej opisanego czynu w pkt VI aktu oskarżenia i uznanie oskarżonego W. G. za winnego dokonania czynu z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 284 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie kary adekwatnej do stopnia zawinienia – wobec braku działania w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej,
- w punkcie VIII – zmianę wymiaru kary, bez orzekania kary grzywny.

Również alternatywnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej oskarżony i jego obrońca poparli swoje apelacje i wnioski w nich zawarte. Prokurator wniósł natomiast o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Obie apelacje zarzucające sądowi meriti błąd w ustaleniach faktycznych oraz nienależytą ocenę dowodów oraz wnioski w nich zawarte o ewentualne uniewinnienie czy też zmianę wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej czynów jako częściowo zasadne na uwzględnienie zasługiwały.

Na wstępie stwierdzić należy, iż wprawdzie obrońca oskarżonego zwrócił się z wnioskiem o uzasadnienie całości rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, to zważywszy na zakres i kierunek zaskarżenia wskazany w apelacjach oskarżonego i jego obrońcy, Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, iż nie musi w niniejszym uzasadnieniu odnosić się do wszystkich elementów swojego rozstrzygnięcia, w szczególności dotyczących ustaleń faktycznych jak i dokonanej oceny dowodów.

Przypomnieć wypada, iż apelacja oskarżonego w zakresie winy ma charakter szerszy niż apelacja obrońcy. Oskarżony kwestionuje swoje sprawstwo w odniesieniu do czynów II, III i VII aktu. W pozostałym zakresie jedynie kwalifikację prawną przypisaną mu czynów, i to tylko w części odnoszącej się do działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej. Jeżeli chodzi natomiast o kwestię wymiaru kary, to główny nacisk położony został na niezasadne orzeczenie kary grzywny.

Mając na uwadze wskazane kierunki apelacji, Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, iż w niniejszym uzasadnieniu w zakresie oceny dowodów jak i ustalonego stanu faktycznego, sąd odwoławczy ma obowiązek w pełnym zakresie odnieść się jedynie do tego fragmentu swojego rozstrzygnięcia, które dotyczy czynów pierwotnie opisanych w punktach II, III i VII aktu oskarżenia. Jeżeli zaś chodzi o ustalenia faktyczne jak i ocenę dowodów w odniesieniu do czynów I, IV, V i VI z aktu oskarżenia, to wobec nie kwestionowania tych rozstrzygnięć w apelacjach oskarżonego i jego obrońcy, nie ma potrzeby odnoszenia się do tych kwestii, a na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczy stwierdzenie, iż sąd odwoławczy w pełni te fragmenty rozstrzygnięcia sądu rejonowego aprobuje.

Przechodząc już do poszczególnych zarzutów, to zauważyć w pierwszej kolejności należy, iż jeżeli chodzi o czyny z punktów II i VII a.o., to w głównej mierze swoje ustalenia w tym zakresie sąd I instancji czynił w oparciu o zeznania świadków M. G. żony oskarżonego oraz jego teścia C. S. i szwagra R. S.. Do zeznań tych osób należało więc podchodzić z wyjątkową ostrożnością. Jest bowiem faktem oczywistym, iż oskarżony już w momencie wszczynania niemniejszego postępowania pozostawał w głębokim konflikcie zarówno ze swoją żoną jak i członkami jej najbliższej rodziny.

Przypomnieć w tym miejscu wypada, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, „Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. m.in. wtedy, gdy:

- 1/ jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy;
- 2/ stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego;
- 3/ jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.” (por. OSN KW 1991, z. 7-9, poz. 41).

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach dokonana przez sąd meriti ocena dowodów jedynie częściowo została przeprowadzona zgodnie z cyt. orzeczeniem Sądu Najwyższego tak, że korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. ale jedynie w odniesieniu do czynów III i VII z a.o.. Sąd rejonowy szczegółowo bowiem wykazał w tej części, czym kierował się dokonując takiej a nie innej oceny dowodów oraz co zdecydowało, iż dowody w tych fragmentach obdarzył wiarygodnością. Apelacje stanowią w tej części jedynie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez sąd meriti. Stwierdzić należy, iż argumenty sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, są bardziej przekonywujące od tych podniesionych w apelacjach.

W ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd rejonowy z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego w odniesieniu do czynów III i VII z a.o., odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania odzwierciedleniem, którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok SN z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74 OSNKW 1975, nr 2, poz. 28).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w przedmiocie błędu w ustaleniach faktycznych wskazując, że zarzut ten czyni zasadnym nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975r., I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58).

Sąd okręgowy dzieląc w/w pogląd Sądu Najwyższego stwierdził, iż skarżący w treści swoich apelacji nie wskazują, jakich konkretnie błędów w odniesieniu do czynów III i VII a.o. dopuścił się sąd I instancji oceniając zgromadzony materiał dowodowy, lecz ograniczają się jedynie do przedstawienia swojej wersji przedmiotowego zdarzenia.

Powyższe rozważania sądu odwoławczego, w żadnym jednak wypadku nie mogą odnosić się do oceny dowodów z zeznań M. G., C. i R. S. w odniesieniu do czynu II z aktu oskarżenia.

W przedmiotowej sprawie wyłoniły się dwie wykluczające się wersje zdarzenia. Jedna prezentowana przez oskarżonego druga przez w/w świadków. W tej sytuacji do oceny dowodów osobowych należało podchodzić z wyjątkową ostrożnością zwłaszcza, że strony, co już sygnalizowano są ze sobą głęboko skonfliktowane.

Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy „Kierując się przepisem 4§1 k.p.k. (obecnie 7 k.p.k.) sąd może określonym zeznaniem świadka lub wyjaśnieniem oskarżonego częściowo dać lub nie dać wiary, pod tym jednak warunkiem, że swoje stanowisko w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego materiału dowodowego (por. OSN KW 1974, z. 7-8, poz. 154).

Powyższy judykat jednoznacznie wskazuje, iż ustalenia faktyczne mogą być czynione nawet w oparciu o fragmenty poszczególnych dowodów. Oznacza to, że ten sam dowód może być zarówno podstawą do przypisania ewentualnej winy, jak i uniewinnienia o ile oczywiście w sprawie postawiono więcej niż jeden zarzut. Z takim przypadkiem mamy właśnie do czynienia w sprawie niniejszej. Zeznania w/w świadków zdaniem sądu odwoławczego mogły stanowić podstawę do przypisania winy w odniesieniu do czynu VII a.o., natomiast nie były już wystarczające w zakresie czynu II. W przypadku czynu II były to bowiem, jedyne dowody świadczące o ewentualnej winie oskarżonego. Dlatego też zdaniem sądu odwoławczego ich ewentualną prawdziwość w tej części, winny potwierdzać jeszcze inne dowody. Takich dowodów niestety nie ma. W aktach sprawy znajdują się natomiast dowody, wskazujące na ewentualną tendencyjność tych zeznań.

I tak jedynie przykładowo należało wskazać, iż M. G. w swoich zeznania twierdziła, iż nie wiedziała przed 2013 rokiem o wszczęciu sprawy rozwodowej. Tymczasem z k. 3646 (dowód z akt sprawy cywilnej) wynika, iż już w 2012 r. odmawiała przyjmowania korespondencji w sprawie o rozwód, co świadczy o tym, iż miała pełną wiedzę o tym toczącym się postępowaniu. W domu oskarżonego dokonano trzech przeszukań. Pierwszego w dniu 12 marca 2013 r.. Drugiego w dniu 10 kwietnia 2013 r , zaś trzeciego 3 lipca 2013 r.. Podczas kolejnych przeszukań funkcjonariusze znajdowali przedmioty i dokumenty służbowe związane z działalnością Komisariatu Policji w D.. Podkreślenia wymaga fakt, iż kolejne przedmioty znajdowane były w tych samych miejscach, które przeszukano, i to z udziałem prokuratora już w

dniu 12 marca. Twierdzenia więc M. G., iż funkcjonariusze policji nie wykonali prawidłowo czynności procesowych w dniu 12 marca, a następnie też w dniu 10 kwietnia są niewiarygodne. Zdaniem sądu odwoławczego, świadek ten wbrew swoim zapewnieniom musiała te przedmioty umieszczać w swoim domu przed kolejnymi przeszukaniem. Fakt ten, w żaden jednak sposób nie podważa jednak ustaleń, iż przedmioty te złożył w miejscu swojego zamieszkania oskarżony. Musiały się one znajdować jednak w innych pomieszczeniach niż te, które były przeszukiwane np. 12 marca. Przypomnieć w tym miejscu wypada, iż w apelacji oskarżony co do zasady nie kwestionował faktu przywiezienia dokumentów i dowodów rzeczowych opisanych w akcie oskarżenia do miejsca swojego zamieszkania. Potwierdzają to zresztą nie kwestionowane przez strony zeznania M. C..

Jeżeli chodzi natomiast o zeznania C. S. to przykładowo należy wskazać, iż pomógł oskarżonego o znajdowywanie się w stanie nietrzeźwości na zakończeniu roku szkolnego syna, co nie zostało potwierdzone przez interweniujących funkcjonariuszy policji, oraz zaprzeczał znajomości z A. K., który przecież w ramach niniejszego postępowania (co sam przecież przyznał) pomagał jego córce M. G., również w ten sposób, iż przyjeżdżał na rozprawy sądowe. Ta ostatnia okoliczność odnosi się również do R. S..

Mając na uwadze, iż ustalenia w zakresie ewentualnej winy oskarżonego w zakresie czynu II z a.o. mogły być czynione jedynie w oparciu o zeznania skonfliktowanych z nim świadków (dokumenty służbowe znajdujące się w aktach sprawy, a odnoszące się do przechowywania broni przez oskarżonego), nie wskazywały na żadne nieprawidłowości w tym zakresie, nie można było w sposób nie budzący wątpliwości przypisać ewentualnej winy oskarżonemu. Również fakt nie znalezienia stosownej kasetki podczas przeszukania (oskarżony nie mieszkał tam przecież co najmniej od dwóch miesięcy), nie podważa podawanej przez niego wersji zdarzenia. Dlatego też Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, iż przy ocenie dowodów osobowych odnoszących się do czynu II winna mieć zastosowanie dyrektywa interpretacyjna określona w art. 5§2 k.p.k., co spowodowało, iż sąd odwoławczy uznał, iż ocena zeznań w/w świadków dokonana przez sąd rejonowy w odniesieniu do tego czynu, nie może korzystać z ochrony art. 7 k.p.k., i dlatego uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art. 231§1 k.k. w zb. z art. 263§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k..

Inaczej natomiast przedstawia się sytuacja w odniesieniu do czynu VII z a.o.. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach twierdzi, iż nie posiadał w miejscu swojego zamieszkania nielegalnej amunicji, w związku z czym musiała zostać podrzuczona przez jego małżonkę. Z taką wersją zdarzenia nie sposób się jednak zgodzić. Oskarżony jako funkcjonariusz policji miał dostęp do amunicji, z racji pełnionej służby. Jest więc prawdopodobne, że wszedł w jej posiadanie, tak jak to zeznała M. G., podczas kolejnych szkoleń strzeleckich. Przypomnieć wypada, że zakwestionowana u oskarżonego amunicja odpowiadała gatunkowo tej, której używał do przydzielonej mu broni służbowej. Szczególnego znaczenia w tym zakresie nabiera opinia z przeprowadzonych badań broni i balistyki (k. 3627-3631). Wskazuje np. na różne okresy produkowanej amunicji, co odpowiada czasookresowi pełnienia przez oskarżonego służby oraz okresom posiadania przedzielonej mu broni służbowej. Z zeznań M. G. wynika, iż jeszcze na początku lutego 2013 roku, czyniła starania o utrzymanie małżeństwa z oskarżonym (zdarzenie w P.). Jeżeli tą okoliczność zestawimy z faktem, iż 18 lutego 2013 r. (k. 2), zredagowała do Komendanta Stołecznego Policji pismo, w którym donosi o posiadaniu przez oskarżonego amunicji, to trudno jest zdaniem sądu odwoławczego wyobrazić sobie, żeby w tak, krótkim okresie czasu była w stanie zorganizować tak dużą ilość i to właściwej amunicji, żeby ją podrzucić oskarżonemu. O braku jakiejś szczególnej premedytacji w tamtym okresie w zachowaniu M. G. świadczy fakt, iż praktycznie żaden z przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy policji – kolegów z pracy oskarżonego nie wiedział, iż stosunki małżeńskie pomiędzy oskarżonym a M. G. nie układały się w 2012 r. najlepiej. Powyższe okoliczności oceniane we wzajemnym ze sobą powiązaniu dawały pełną podstawę do obdarzenia wiarygodnością zeznań M. G. w odniesieniu do czynu VII. Oskarżony wprawdzie w momencie odnalezienia amunicji nie zamieszkiwał już od jakiegoś czasu w swoim domu w D. nie zmienia to jednak faktu, iż można mu przypisać posiadanie amunicji również w dniu 12 marca 2013 r.. Oskarżony co wykazano wyżej, był jej posiadaczem. Miał dostęp do domu, a więc mógł tą amunicją swobodnie rozporządzać. Nie tracił więc kontroli nad jej posiadaniem. Decyzja o pozostawieniu jej w domu, nawet pomimo nie zamieszkiwania w nim, zależała tylko i wyłącznie od jego woli. Dlatego też, sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji w odniesieniu do czynu VII z a.o., w związku z czym w tej części, również w odniesieniu do kary wyrok utrzymano w mocy.

Przed szczegółowym odniesieniem się do pozostałych zarzutów, ich opisu oraz kwalifikacji prawnej przyjętej przez sąd odwoławczy w wyroku, należy poczynić uwagę ogólną. Oskarżony w okresie objętymi zarzutami był funkcjonariuszem policji pełniącym służbę w różnych jednostkach i na różnych szczeblach. Wszystkie jego działania przypisane przez sąd wynikały z pełnionej służby lub wprost się do niej odnosiły. Tak więc w przypadku wszystkich przypisanych mu przestępstw miał status funkcjonariusza publicznego, o którym mowa w art. 115§ 13 pkt 7 k.k..

Jeżeli chodzi natomiast o czyn III z a.o., to wbrew stanowisku oskarżonego były wszelkie podstawy do przypisania mu winy w formie przyjętej w punkcie I wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach. Na k. 5544 znajduje się postanowienie o umorzeniu w dniu 8 lutego 2005 r. dochodzenia w sprawie RSD 63/05 – 2Ds 400/05. W trakcie tego postępowania zabezpieczono dowód rzeczowy w postaci wkładki do zamka z kluczem. Wykaz dowodów k. 4210. Z treści tego wykazu wynika jednoznacznie, iż dowód ten **wydano** za pokwitowaniem właścicielowi (kolumna nr 3). W wyniku tego zapisu dowód skreślono z ewidencji. Właściciel nieruchomości, której dotyczyło w/w postępowanie k.5521-5525 A. Z. jak i jego ówczesna żona D. D. k. 5447-5450 nie potwierdzili tej okoliczności. Zeznań tych nie sposób kwestionować. Były więc wszelkie podstawy do przypisania winy oskarżonemu w tej części.

Czyn powyższy opisany w akcie oskarżenia jako III, został zakwalifikowany przez prokuratora z art. 271§1 i 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. oraz art. 231§1 i 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.. Miał być przy tym popełniony w bliżej nie ustalonym okresie pomiędzy 3 lutego a 1 maja 2005 r.. Nie ulega dla sądu odwoławczego żadnej wątpliwości, iż czyn ten został popełniony w dniu 8 lutego 2005 r.. W tym dniu w sporządzonym wykazie dowodów rzeczowych oskarżony zawarł stwierdzenie o zwrocie dowodu rzeczowego uprawnionej osobie, co w rzeczywistości nie miało przecież miejsca. Zapis w wykazie „zwrócono” ma kategorię charakteru. Tym samym w chwili podpisania przez oskarżonego wykazu, doszło już zdaniem sądu okręgowego do poświadczenia nieprawdy. Fakt ewentualnego zwrotu dowodu ma niewątpliwie znaczenie prawne, bo kończy chociażby nieprawomocnie postępowanie incydentalne w zakresie postępowania z dowodami rzeczowymi. Jest to więc istotna okoliczność dla postępowania karnego, zwłaszcza jeśli się zważy, iż w przedmiocie tym przysługują n.p. środki odwoławcze.

Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, iż przestępstwo z art. 271 k.k. jest *lex specialis* w stosunku do przestępstwa z art. 231 k.k., może być popełnione wyłącznie z winy umyślnej. W realiach sprawy niniejszej, sporządzając zapis o zwrocie, oskarżony przekroczył swoje uprawnienia. Przekroczenie uprawnień niewątpliwie mieści się w znamionach czynu z art. 271 k.k.. Celowe poświadczenie nieprawdy, zawsze jest następstwem przekroczenia uprawnień. Wartość materialna dowodu rzeczowego w postaci uszkodzonej wkładki zamaka była zerowana. Nie można więc uznać, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia jakiegokolwiek korzyści materialnej poprzez chociażby przywłaszczenie przedmiotu mającego przecież co najwyżej wartość złomu. Wartość mienia – praktycznie zerowa, niemożliwość ponownego wykorzystania wkładki w jakikolwiek sensowny sposób, pozwala na uznanie, iż oskarżony nie działał na szkodę uczestników postępowania w sprawie Ds. 400/05. Nie można też zdaniem sądu odwoławczego wysnuć wniosku, iż oskarżony tworząc zapis wiedział, iż dowodu rzeczowego nie zwróci osobom uprawnionym, co ewentualnie dawałoby podstawy do rozważania działania w celu osiągnięcia korzyści osobistej. Pamiętać bowiem trzeba, iż przestępstwo oskarżony popełnił z chwilą podpisania wykazu dowodów rzeczowych, zaś ostateczna decyzja co do zakończenia postępowania z tym dowodem, mogła zostać podjęta dopiero przez prokuratora i to po uprawomocnieniu się postanowienia, co miało mieć przecież miejsce dopiero w okresie późniejszym. Sąd odwoławczy nie podzielił również poglądu, iż oskarżony w tej części swojego zachowania dążył do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy poprzez uzyskanie stosownego wpisu w księdze dowodów rzeczowych. Rzeczywiście stosowny zapis z wykazu o zwrocie dowodu rzeczowego stanowił podstawę o zdjęciu w/w dowodu z ewidencji. Jednakże zapis w księdze był jedynie przepisaniem sytuacji opisanej w wykazie. Wykaz miał charakter pierwotny, a zapis w księdze wtórny. Zapis w księdze nie potwierdzał więc wydania przedmiotu, bo fakt ten wynikał już w sposób oczywisty z wykazu. Ostateczną bowiem decyzję w przedmiocie dowodu miał bowiem prawo podjąć oskarżony z racji prowadzonego przez siebie postępowania. Nie potrzebował więc on żadnej decyzji J. S. w przedmiocie dalszego postępowania z dowodem rzeczowym. Tym samym zdaniem sądu odwoławczego nie można mówić o wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy.

W tym miejscu należy poczynić jedną uwagę o charakterze formalnym. W przeciwieństwie do Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, iż istnieje możliwość innego określenia dat czynów popełnionych przez oskarżonego. Dokonując nowych ustaleń w zakresie dat i charakterów poszczególnych zachowań oskarżonego i ich oceny pod względem prawnym (na co pozwalały zarówno zakresy zaskarżenia, jak i materiał dowodowy), Sąd Okręgowy w Siedlcach w swoim wyroku uszeregował przestępcze zachowania oskarżonego w takiej kolejności, która wynikała z dat nowo opisanych czynów.

Zaznaczyć też należy, iż ustalając daty poszczególnych czynów sąd odwoławczy posiłkował się przede wszystkim dyrektywą interpretacyjną określoną w art. 5§2 k.p.k..

W przypadku czynu II w wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach, sąd odwoławczy zwrócił uwagę, iż czyny IV i V z a.o. w identyczny sposób zakwalifikowane przez prokuratora, miały zostać popełnione w tym samym bliżej nieokreślonym okresie pomiędzy 31 maja 2005 r. a 12 grudnia 2007 r.. Sposób oraz pobudki działania oskarżonego miały też być w obu przypadkach identyczne. Oba czyny miały też dotyczyć identycznego przedmiotu postępowania, a mianowicie dowodów rzeczowych i to zbliżonych rodzajowo. W tej sytuacji zrodziło się pytanie, czy w sytuacjach opisanych przez prokuratora, a podzielonych przez sąd rejonowy w wyroku w całości, oba czyny nie mogły zostać popełnione jednego dnia? Kierując się dyrektywą interpretacyjną określoną w art. 5§2 k.p.k., sąd odwoławczy musiał przyjąć, iż faktycznie zachowania oskarżonego pierwotnie opisane w punktach IV i V a.o. zostały popełnione w tym samym dniu. Dlatego też te dwa zachowania sąd okręgowy potraktował jako jeden czyn.

Sąd Okręgowy w Siedlcach analizując materiał dowodowy odnoszący się do tych dwóch zdarzeń, zwrócił uwagę, iż na k. 5176 znajduje się postanowienie Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 31 stycznia 2005 r. odnoszące się do dowodów rzeczowych zabezpieczonych do sprawy IVK 972/03 (zarzut V z a.o.). Wynika z niego, iż do dowodów zabezpieczonych w sprawie winny mieć zastosowanie dwa sposoby rozstrzygnięć. Część z nich opisana w ustępie pierwszym winna zostać zniszczona, zaś pozostałe opisane w ustępie drugim przekazane do Urzędu Skarbowego w M.. Z dokumentacji KP w D. k. 5171 jak i US k. 4670 wynika jednoznacznie, że dowody rzeczowe z w/w sprawy jak również IIKs 1/05 (zarzut IV a.o.) nigdy nie zostały przekazane do Urzędu Skarbowego w M.. Fakt ten jest oczywisty, bowiem zostały zabezpieczone podczas przeszukania u oskarżonego. Natomiast w książce dowodów rzeczowych oskarżony sporządził stosowane adnotacje o ich przekazaniu. W tej sytuacji zachowanie oskarżonego w odniesieniu do zarzutów IV i V niewątpliwie wyczerpywało dyspozycję art. 271§1 k.k.. Oskarżony poświadczył bowiem nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, iż doszło do wykonania orzeczeń sądowych odnoszących się do dowodów rzeczowych oraz, że dowody te przekazano właściwej instytucji, doprowadzając tym samym, do zdjęcia ich ze stosownej ewidencji. Sąd okręgowy kierując się dyrektywą z art. 5§2 k.p.k. uznał, iż jest możliwe ustalenie daty zdarzeń pierwotnie opisanych w punktach IV i V a.o.. W aktach sprawy na k. 5174 znajduje się dokument odnoszący się do dowodów rzeczowych zabezpieczonych do sprawy IVK 927/04, i o których jest mowa w postanowieniu sądu z 31.01.2005 r. k. 5176. W dokumencie tym – protokole zniszczenia dowodów, odnoszących się do ustępu 1 postanowienia, zawarto informację, iż zostały zniszczone przez pocięcie i pogniecenie. Czynność ta miała mieć miejsce w dniu 28 lutego 2006r. Skoro w dokumentacji odnoszącej się do dowodów rzeczowych w sprawie IVK 927/04 (k. 1660 – 1661), znajdują się zapisy zarówno o zniszczeniu dowodów jak i ich przekazaniu do US stosownie do postanowienia z dnia 31.01.2005 r., to nie da się wykluczyć, że zapisy te (nie zawierają przecież daty), zostały poczynione jednocześnie. Data 28 lutego 2006 r. wydaje się więc logiczna, skoro w tym dniu podjęto decyzję co do części dowodów rzeczowych, to nic nie stało na przeszkodzie, żeby w tym samym czasie podjąć decyzję co do pozostałej ich części, dokonując stosownych zapisów w dokumentach ewidencyjnych. W sprawie IIKs 1/05 dowody rzeczowe również powinny zostać przekazane do US. Była to więc identyczna decyzja odnosząca się do prowadzonej przez oskarżonego ewidencji dowodów. Zażywszy na tożsamy charakter decyzji mogła również zostać podjęta w tym samym czasie, co dodatkowo przemawia za potraktowaniem tych dwóch zdarzeń jako jednego przestępstwa.

Podobnie jak w przypadku czynu III a.o., - czyn I z wyroku sądu okręgowego, brak było podstaw do uznania, iż oskarżonemu można przypisać inny czyn niż tylko z art. 271§1 k.k.. Przestępstwo zostało popełnione w momencie złożenia stosownych zapisów w dokumentach. Jak wspomniano jest to *lex specialis* w stosunku do czynu z art. 231

k.k., bowiem nie można było przypisać działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czy osobistej. Nie da się przecież w obiektywny sposób wykazać, iż oskarżony nie zamierzał wywiązać się z zapisu o przekazaniu dowodów. Przypomnieć wypada, co zostało w sposób niebudzący wątpliwości ustalone, że dowody odnoszące się do tych zdarzeń były przechowywane w pomieszczeniach byłego Komisariatu Policji w S.. Nie ma wprawdzie dużej odległości pomiędzy D. a S., jednakże już sama odległość pomiędzy tymi miejscowościami powodowała, co potwierdza m.in. świadek S., iż do S. z dowodami rzeczowymi jeżdżono nie w momencie ich zabezpieczenia, ale niejako przy okazji. Nie da się więc wykluczyć, iż oskarżony pomimo sporządzenia zapisu zamierzał w przyszłości przekazać dowody do US. Jest to tym bardziej uzasadnione, że zostały przecież u niego odnalezione. Dowody zwłaszcza alkohol i papierosy posiadały wymierną wartość. Mogły też zostać w prosty sposób zużyte. Odnalezienie ich po kilku latach w nienaruszonym stanie, jednoznacznie świadczy, iż oskarżony nie działał w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz materialnej. Oskarżony nie działał też na szkodę interesu społecznego. Dowody tego typu, co wynika z akt sprawy, z uwagi na swój charakter i niewielką wartość materialną, stosownie do dyspozycji art. 195 k.k.w. uległyby i tak zniszczeniu.

Kierując się powyższymi przesłankami sąd odwoławczy zmienił opis i kwalifikację prawną czynów z punktu IV i V a.o., na opisaną w punkcie II wyroku.

Jeżeli chodzi o czyny I i VI z aktu oskarżenia, to sąd odwoławczy uznał, iż brak jest podstaw do traktowania zachowań oskarżonego w nich opisanych jako dwóch odrębnych przestępstw. Oba zachowania miały zostać popełnione praktycznie w tym samym czasie, w taki sam sposób i w tym samym miejscu. Dotyczyły również praktycznie tego samego przedmiotu działania. Chodziło w nich przecież o dokumenty i dowody rzeczowe wytworzone przez funkcjonariuszy KP w D. bądź im przekazane w zakresie ich działalności ustawowej. W istocie wszystkie dokumenty i przedmioty związane były z szeroko rozumianym postępowaniem karnym. Jedyna różnica pomiędzy przedmiotami opisanymi w punkcie I a VI, to ta, że te ostatnie posiadały jakaś wartość materialną. Podobne były również pobudki działania. W tej sytuacji sąd okręgowy uznał, że posiadanie wartości materialnej przez część przedmiotów, w bezprawny sposób przechowywanych przez oskarżonego, nie daje jeszcze podstawy do kwalifikowania zachowań oskarżonego opisanych w punktach I i VI aktu oskarżenia jako odrębnych czynów i dlatego połączył je w jedno przestępstwo. Wprawdzie zarówno apelacja obrońcy jak i oskarżonego nie kwestionowała rozstrzygnięcia sądu I instancji w odniesieniu do zarzutu I, jednakże sąd odwoławczy uznał, iż może poprzez pryzmat art. 440 k.p.k. wzruszyć orzeczenie Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim również i w tej części, zwłaszcza, że działa na korzyść oskarżonego. Jeżeli chodzi o datę popełnienia czynu z punktu 4 wyroku sądu okręgowego, to została ona określona jako czasokres pomiędzy 12 grudnia 2007 r. a 12 marca 2013 r.. W przypadku daty początkowej, to podobnie jak w przypadku wyżej opisanych przestępstw sąd odwoławczy posiłkował się dyrektywą interpretacyjną opisaną w art. 5§2 k.p.k.. Jest faktem oczywistym, że podczas kolejnych przeszukań dokonanych w domu oskarżonego znaleziono zarówno dokumenty jak i dowody rzeczowe wytworzone pomiędzy latami 2003 – 2007. Jednakże okoliczność ta sama w sobie nie daje podstawy do przyjęcia, iż oskarżony ukrywał je w miejscu swojego zamieszkania w sposób przestępczy przed 12 grudnia 2007 r.. Jeżeli chodzi chociażby o dowody rzeczowe, to ze zgodnych zeznań funkcjonariuszy Policji z KP w D. wynika jednoznacznie, że do bliżej nieustalonego dnia 2007 r., były one przechowywane w dawnych pomieszczeniach Komisariatu Policji w S.. Z niebudzących wątpliwości, i niekwestionowanych przez żadną ze stron zeznań M. C. wynika, iż pod koniec 2007 r. przewoził część przechowywanych w S. dokumentów i przedmiotów zarówno do D.jak i do M.. Jest faktem oczywistym, iż w 2007 roku oskarżony był depozytariuszem magazynu dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w D.. Z racji pełnionego przez niego obowiązku, nie miał on jakiegokolwiek potrzeby żeby przechowywać dowody rzeczowe w tym czasie, w miejscu swojego zamieszkania zamiast w S.. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że dokumenty opisane w zarzucie I stanowiły dla niego materiał szkoleniowy. Do 12 grudnia 2007 r. był funkcjonariuszem policji w Komisariacie w D.. Skoro te dokumenty pozyskał dla celów szkoleniowych, to ze względów praktycznych miejscem ich przechowywania powinien być Komisariat Policji w D.. Jak już wspomniano nie udało się w sposób jednoznaczny i precyzyjny ustalić daty złożenia poszczególnych dowodów i dokumentów w miejscu zamieszkania oskarżonego. Gdyby nawet hipotetycznie założyć, iż dokumenty i dowody rzeczowe znalazły się w domu oskarżonego przed 12 grudnia 2007 r., to i tak, zdaniem sądu odwoławczego, okres ten nie może wchodzić w skład przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Oskarżony był funkcjonariuszem policji Komisariatu w D.. Miał więc prawo dostępu do dokumentów przez siebie wytworzonych. Dodatkowo odpowiadał za dowody

rzeczowe. Skoro więc zdecydował się na przechowywanie tych dokumentów i dowodów poza siedzibą macierzystej jednostki, to zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach, za okres przed 12 grudnia 2007 r. może co najwyżej ponosić odpowiedzialność dyscyplinarną. Inaczej natomiast kształtuje się odpowiedzialność oskarżonego od tego dnia. Z dniem 13 grudnia 2007 r. oskarżony zaczyna pełnić funkcję Komendanta Komisariatu w H.. Obowiązkiem jego, było więc rozliczenie się z tym dniem, z posiadaną dokumentacją wytworzoną w i dla Komisariatu w D. oraz z dowodami rzeczowymi, za które odpowiadał. Jest rzeczą niebudzącą dla sądu odwoławczego żadnej wątpliwości, iż nie było żadnego nadzoru nad sposobem prowadzenia ewidencji jak i przechowywania dowodów rzeczowych przez depozytariuszy, ze strony osób odpowiedzialnych za funkcjonowanie Komisariatu Policji w D.. Nie było też skutecznego nadzoru nad wytwarzaniem dokumentów procesowych jak i poza procesowych przez bezpośrednich przełożonych oskarżonego. Kontrole i inwentaryzacje dowodów miały charakter pozorny. Ograniczały się jedynie do sporządzenia protokołu, w którym nie stwierdzano żadnych nieprawidłowości. O pozorności działań w tym zakresie świadczą niewątpliwie wyniki przeszukań dokonanych u oskarżonego. Brak jakiegokolwiek nadzoru nad dowodami rzeczowymi podsunął niewątpliwie oskarżonemu pomysł o nieprzekazywaniu części dowodów swojemu następcy. Nie było bowiem praktycznie żadnej możliwości z uwagi na wadliwą dokumentację do ustalenia, że jakies dowody czy dokumenty znajdują się poza ewidencją Komisariatu jak i właściwymi miejscami do ich przechowywania. Jak wspomniano oskarżony z dniem 13 grudnia 2007 roku przechodził do innej jednostki policji. Powinien rozliczyć się ze swojej działalności. Ustalenie, że nie przeprowadził pełnej ewidencji dowodów rzeczowych wcześniej przechowywanych w S., przewiódł tylko część z nich do M. oraz, że przechowywał dokumenty z lat wcześniejszych oraz dowody rzeczowe w miejscu swojego zamieszkania, co niewątpliwie o czym wspomniano wyżej kwalifikowało się na przewinienie dyscyplinarne, mogło pozbawić go awansu. Zdecydował więc o nieprzekazaniu zarówno dokumentów i dowodów do właściwej jednostki, i dalsze ich pozostawienie w miejscu swojego zamieszkania. Tego typu zachowanie oskarżonego od dnia 12 grudnia 2007 r. było więc niewątpliwie działaniem w celu osiągnięcia korzyści osobistej, tym samym zachowanie to wyczerpywało dyspozycję przestępstwa z art. 231 § 1 i 2 k.k.. Oskarżony złożył dokumenty i dowody na swoim strychu, a więc w miejscu, gdzie nikt poza nim nie miał dostępu. Tym samym należało przyjąć, iż swoim zachowaniem dodatkowo usunął spod władztwa właściwych instytucji i ukrył dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. Tym zachowaniem działał niewątpliwie na szkodę interesu publicznego, bowiem mógł chociażby doprowadzić do ich utraty. Oskarżony nie zamieszkiwał w D. już w 2013 r.. 12 marca tamtego roku dokonano u niego pierwszego przeszukania. Kolejne miały miejsce w dniach 10 kwietnia i 13 sierpnia 2013 r.. O ile do dnia 12 marca oskarżony miał możliwość nadzoru nad wyniesionymi przez siebie z Komisariatu Policji w D. przedmiotami, to po tym dniu możliwość taka się już skończyła. Jedynie M. G. wiedziała, gdzie znajdują się kolejne przedmioty i sukcesywnie wydawała je właściwym organom. W tej sytuacji sąd odwoławczy uznał, iż może przypisać oskarżonemu jedynie okres od 12 grudnia 2007 r. do 12 marca 2013r.. Sąd nie podzielił poglądu sądu rejonowego, iż oskarżony przywłaszczył sobie dowody rzeczowe. U oskarżonego znaleziono przedmioty, które zarówno posiadały wartość materialną jak i jej nie posiadały. Znaleziono m.in. papierosy i alkohol, które były przechowywane przez okres kilku lat. Przedmioty te miały przytwierdzone metryczki świadczące, że są to dowody rzeczowe. Gdyby oskarżony rzeczywiście chciał przywłaszczyć te przedmioty, to mógł to uczynić, usuwając chociażby ich procesowe oznaczenia. Miejsce przechowywania przedmiotów – strych oraz fakt, że były przemieszane w workach, przemawia przeciwko tezie, iż oskarżony chciał je przywłaszczyć. Zdaniem sądu odwoławczego można było co najwyżej przypisać oskarżonemu, o czym wspomniano wyżej ich ukrycie. Sąd okręgowy nie podzielił też argumentacji, iż samo ukrycie dowodów w kontekście dalszych możliwości awansowych oskarżonego, a co za tym idzie osiągnięcie ewentualnie wyższego wynagrodzenia było działaniem również w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Tego typu założenie jest zbyt daleko idące. Nie da się bowiem wykluczyć, iż oskarżony nawet pomimo stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie nadzoru nad dowodami rzeczowymi nie awansowałby na inne, wyższe stanowiska służbowe. Awans na stanowisko Komendanta Komisariatu Policji w H. nastąpił przed popełnieniem przez niego przestępstwa opisanego w punkcie 4 wyroku sądu odwoławczego. Przypomnieć wypada, iż oskarżony był już karany sędownie, za przestępstwo nieumyślne, spowodowania wypadku drogowego, co również nie przeszkodziło mu w ścieżce awansowej oraz podnoszeniu kwalifikacji zawodowych i awansowaniu na wyższe stopnie. Dlatego też sąd odwoławczy zmienił opis i kwalifikację prawną czynów pierwotnie opisanych w zarzutach I i VI aktu oskarżenia.

Za czyn z punktu 2 sąd okręgowy wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Podstawą przesłanką przemawiającą za takim wymiarem kary, była niska wartość mięsnia, a co za tym idzie rozmiar wyrządzonej szkody oraz dobra opinia o oskarżonym i jego niekaralność.

Podobne okoliczności sąd miał na uwadze przy wymiarze kary za czyn z punktu 3. Kara 6 miesięcy wynika przede wszystkim z faktu, iż dotyczy dwóch zdarzeń. Szkoła też jest niewielka bo przedmioty, o których mowa w tym czynie uległyby i tak zniszczeniu.

W przypadku czynu opisanego w punkcie 4 za wymierzeniem kary roku pozbawienia wolności przemawiał przede wszystkim rozmiar działalności oskarżonego (ilość usuniętych i ukrytych przedmiotów) oraz czasokres ich przechowywania. Okolicznością łagodzącą było to, że dowody rzeczowe były niewielkiej wartości i podlegałyby zniszczeniu, zaś w przypadku dokumentów, iż miały one w zasadzie charakter archiwalny i nie miały wpływu na bieżącą pracę organów ścigania.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim przy wymiarze kary łącznej stosował zasadę asperacji. Sąd odwoławczy wobec braku apelacji prokuratora w tej części uznał, iż również musi mieć ona zastosowanie przy orzekaniu kary łącznej w niniejszym wyroku.

Jeżeli chodzi o kwestię warunkowego zawieszenia kary to, sąd odwoławczy w pełni aprobuje argumenty sądu I instancji odnoszącą się do tego zagadnienia, zwłaszcza, że okoliczność ta nie była w żaden sposób kwestionowana przez strony. Nie ma więc potrzeby szerszego odniesienia się do tej kwestii.

Sąd odwoławczy uznał, w przeciwieństwie do sądu rejonowego, iż nie można przypisać oskarżonemu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Sąd I instancji orzekając w niniejszej sprawie wymierzył oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności również grzywnę czyniąc to na podstawie art. 33§2 k.k.. Obecnie ta podstawa do wymierzenia grzywny odpadła. Pomimo tego, iż sąd okręgowy w sprawie niniejszej orzekał na podstawie środków odwoławczych wniesionych wyłącznie na korzyść oskarżonego, to należało uznać wobec konieczności opisanej wyżej korekty wyroku, iż istnieje w realiach sprawy niniejszej podstawa do wymierzenia oskarżonemu grzywny, a to w oparciu o przepis art. 71§1 k.k.. Oskarżony jest w prawdzie emerytem, ale osiąga z tego tytułu przyzwoite dochody. Na utrzymaniu posiada jedynie jedno dziecko. Dopuścił się popełnienia 4 przestępstw z czego jednego w celu osiągnięcia korzyści osobistej. Naruszenie przez niego obowiązków służbowych, które legły u podstaw przypisanych mu czynów miało charakter rażący. Podkreślenia wymaga też fakt, iż czynu opisanego w punkcie 4 dopuścił się pełniąc funkcję kierownicze w jednostkach policji. Zdaniem sądu odwoławczego kara grzywny w wysokości 70 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł jest w pełni uzasadniona i adekwatna do popełnionych przez oskarżonego przestępstw.

Kierując się powyższymi przesłankami, Sąd Okręgowy w Siedlcach nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji zarówno oskarżonego jak i jego obrońcy w części odnoszącej się do nieorzekania kary grzywny.

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach kary jednostkowe oraz kara łączna roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, jak i kara grzywny są adekwatne do stopni winy, społecznej szkodliwości, rozmiaru wyrządzonych szkód, uwzględniają sytuację osobistą i materialną oskarżonego oraz powinny spełnić wymogi prewencji zarówno osobistej jak i indywidualnej.

Orzeczenie o kosztach uzasadniają przepisy art. 634 i art. 627 k.p.k..

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.